

ponechána ve věznici). Dlužno ovšem podotknouti, že vyšetřující soudce v přípise na policii dne 20. listopadu 1933 sděloval, že Anna D-á je »ve vyšetřovací vazbě a současně si odpykává trest tří roků těžkého žaláře«. Dnem 9. června 1934 předala policie Annu D-ou z ústavu choromyslných krajskému soudu trestnímu v Praze »k dalšímu opatření a odpykání trestu těžkého žaláře v trvání tří roků«, do trestní vazby však dosud nebyla převzata, neboť podle posudku soudních lékařů ze dne 14. července 1934 byly shledány u ní dosud trvající známky duševní poruchy a nutno její chorobu pokládati za těžkou ve smyslu § 398 tr. ř. Ze spisů Tk XXVII 1497/33 je patrné, že do vazby vyšetřovací rovněž nebyla nově převzata, a že tudíž ničeho nebylo změněno na stanovisku vyšetřujícího soudce sděleného věznici, že D-á se nenachází ve stavu vyšetřovanek; obžaloba jí dosud publikována nebyla. Z obou spisů dlužno však souditi, že Anna D-á je nyní od 9. června 1934 stále dosud ve věznici krajského trestního soudu v Praze.

Dle § 398 tr. ř. je choromyslnost stejně jako těžká tělesná choroba překážkou výkonu trestu, to však jen potud, že osoba nemocí takovou stížená nemá býti do trestu přijata, pokud stav ten nepomine. Normuje-li § 401 a) tr. ř. důvody přerušení trestu stylisací, která neponechává pochybností o tom, že jediné případy v odst. 2 tohoto předpisu jsou výjimkou z pravidla, že výkon trestu na svobodě nesmí býti přerušován (a výjimky ty mohou nastati jen u trestu na svobodě nepřevyšujícího 1 rok), pak slovům § 398 tr. ř. »má se výkon na tak dlouho odložit (hat die Vollziehung so lange zu unterbleiben) lze dáti ten jediný výklad, že duševní nemoc nebo tělesná choroba může býti soudem uznána pouze za překážku pro nastoupení trestu. Jakmile však odsouzený byl již jednou do trestu přijat, trest nastoupil a ten je vykonáván, pak dodatečně nastavší choroba, ať duševní, ať těžká tělesná, nebrání více pokračování výkonu trestu; ten podle předpisu zákona nemůže býti více přerušen; jedinou výjimkou z tohoto pravidla je trest na svobodě nepřesahující dobu jednoho roku za podmiínek § 401 a) tr. ř.

Usnesením krajského trestního soudu v Praze ze dne 17. listopadu 1933 Tk XI 3737/32 byl proto nesprávně vyložen zákon v ustanoveních §§ 398 a 401 a) tr. ř. Nastavší choroba mohla a měla býti popudem správě věznice, aby učinila opatření v oboru vlastní působnosti, aby trestankyně byla přiměřeně léčena, nemohla však býti důvodem, aby soud se usnesl na přerušení tříletého trestu na svobodě již vykonávaného, tím méně aby nařizeno bylo, aby osoba odpykávající si pravoplatně uložený trest byla ze stavu trestanek převedena do stavu osob nacházejících se ve vazbě vyšetřovací, zejména když ani žádného podobného návrhu zde nebylo.

Čís. 5145.

Skutková podstata zločinu vojenské zrady podle § 6 čís. 2 al. 3 zák. na ochr. rep. nevyžaduje zjištění konkrétních skutečností, jež mají býti

vyzvídány (vyzrazeny), nýbrž stačí zcela všeobecné vyznačení vyzvědačského úkolu.

Beztrestné jednání přípravné či pokus zločinu vojenské zrady?

I účast zdejšího nadšeného stoupence strany DNSAP při slavnosti pořádané politickou organizací strany NSDAP 1. května v Německu je považovati za zúčastnění se na činnosti oné strany a styk s ní ve vztahu na její politický cíl, nepřátelský ústavní jednotnosti Československé republiky (§ 17 zák. na ochr. rep.).

Kusé oznámení činu, při němž je zamlčena jeho podstata, činící jej právě trestným, nemůže přivoditi beztrestnost pachatelovu po rozumu § 27 zák. na ochr. rep.

Otázku, zda veřejnost směla býti z důvodu veřejného pořádku vyloučena, nelze přezkoumávati ve zrušovacím řízení.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1934, Zm II 346/34.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 26. června 1934 pokud jím byli obžalováni uznáni vinnými zlozem nedokonané vojenské zrady ve smyslu § 8 tr. zák. a § 6 č. 2 al. 3 zák. na ochr. rep., Josef G. i přečinem sdružování státu nepřátelského podle § 17 čís. 1 al. 2 téhož zákona.

Z d ů v o d ů:

Výrok, jímž obžalovaní Jan L., Josef K. a Josef G. byli uznáni vinnými pokusem zločinu vojenské zrady podle § 8 tr. zák. a § 6 čís. 2-III zák. na ochr. rep. a Josef G. též přečinem sdružování státu nepřátelského podle § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep., napadají všichni tři jmenovaní z důvodů zmatečnosti podle § 281 čís. 3, 4, 5, 9 a), 9 b) a 10 tr. ř. Jich zmatečným stížnostem však nelze v této části přiznati úspěch.

Důvod zmatku podle § 281 čís. 3 tr. ř. uplatňují všichni tři stěžovatelé proto, že prý nalézací soud protizákonně vyloučil veřejnost líčení. Zmateční stížnost obžalovaného Josefa K-a vidí onu protizákonnost v tom, že prý vůbec nebylo vydáno zvláštní písemné usnesení o vyloučení veřejnosti, a zmateční stížnosti druhých dvou stěžovatelů v tom, že v usnesení o vyloučení veřejnosti nebylo odůvodněno, proč mohla býti ohrožena mravnost nebo veřejný pořádek veřejným projednáním věci. Všichni tři stěžovatelé shledávají onu zmatečnost i v tom, že před prohlášením rozsudku nebyla výslovně veřejnost zase připuštěna. Výtky tyto jsou bezpodstatné. Vyloučení veřejnosti založilo by zmatečnost rozsudku jen, kdyby k ní došlo takovým způsobem anebo z takového důvodu, jež neodpovídají ustanovením §§ 228 a 229 tr. ř., tudíž buď bez formálního usnesení nalézacího soudu anebo z důvodu jiného, než který připouští zákon (sr. rozh. č. 4598 Sb. r. n. s.). V souzeném případě jsou však splněny zákonné předpoklady pro vyloučení veřejnosti hlavního

ličení, ježto soud se na něm formálně usnesl (svůj nález také písemně vyhotovil a ve spisech založil) a odůvodnil své opatření ohledem na veřejný pořádek, tedy důvodem v zákoně uznaným; proti tomuto nálezu samému však zákon opravný prostředek nepřipouští (posl. věta § 229 tr. ř.) a nelze tedy přezkoumávati ve zrušovacím řízení námitku, zda z důvodu veřejného pořádku směla býti veřejnost jednání vyloučena proto, že hlavním předmětem jednání byla obžaloba pro zločin vojenské zrady; posouzení okolností pro veřejný pořádek svědčících vyhrazuje zákon ustanovením posl. věty § 229 tr. ř. nalézacímu soudu. Že napadený rozsudek byl prohlášen veřejně, je osvědčeno protokolem o hlavním líčení. Ten je jediné směrodatný pro zjištění průběhu hlavního líčení. Nelze proto hleděti ke tvrzení zmateční stížnosti, jímž se stěžovatelé snaží dovoditi, že nalézací soud neprohlásil svůj rozsudek veřejně.

Podle zmatečných stížností všech tří obžalovaných nelze v souzeném případě mluvit o pokusu zločinu vojenské zrady podle § 6 čís. 2 zák. na ochr. rep., poněvadž nebylo rozsudkem zjištěno, co obžalovaný K. a G. mluvili s Maxem K-em (kromě toho, co sami udali), zvláště, zda tito obžalovaní byli K-em vyzváni k vyzvídání a vyzrazování skutečností, jež by měly zůstat utájeny pro obranu republiky, nebo zda mu je sdělili či aspoň dali najevo, že jsou ochotni k vyzvídání a vyzrazení takových skutečností. Při tom poukazuje obžalovaný K. na to, že pouhý úmysl spáchat zločin není podle § 11 tr. zák. trestný. Námitkou touto je ve skutečnosti uplatňován důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., nikoliv též podle § 281 čís. 5 tr. ř., jak stěžovatelé mylně za to mají. Leč bezdůvodně. Obžalovaní byli uznáni vinnými jen nedokonaným zločinem vojenské zrady, spočívajícím v tom, že se pokusili vejíti v přímý (obžalovaní K. a G.), po případě nepřímý (obžalovaný L.) styk s cizím činitelem, totiž orgánem německé zpravodajské služby Maxem K-em, za účelem v § 6 čís. 2 zák. na ochr. rep. vyznačeným. Podle zjištění napadeného rozsudku smluvil obžalovaný L. k navázání onoho styku schůzku s K-em a vyslal na ni obžalované K-a a G-a a ti skutečně se vypravili z Vidnavy až do Nisy, kde se též s K-em sešli, majíce úmysl navázati styky, sledující popsany už účel. Tím už, jak právem napadený rozsudek usoudil, předsevzali jednání, jež směřovalo ke skutečnému vykonání činu, totiž k tomu, by se s K-em o provádění vyzvědačské činnosti dohodli. Tím, že L. druhé dva obžalované k tomu účelu do Nisy poslal a že tito do Nisy zajeli a tam se s K-em setkali, došel jejich úmysl dostatečného zevního projevu a bylo toto jednání vhodné k dokonání činu. K tomu scházelo už jen dorozumění obžalovaných s K-em, že budou s ním v jeho výzvědné činnosti spolupracovati, tedy jen jediná náležitost. Kdyby bylo zjištěno, co žádají v podstatě zmateční stížnosti, že totiž došlo k takovému ujednání v intencích obou jednajících stran, bylo by dokonáno spolčení či styk ve smyslu § 6 čís. 2 al. 3 zák. na ochr. rep. a obžalovaní by museli býti uznáni vinnými trestným činem dokonaným. K dorozumění tomu nedošlo pouze proto, že Max K. K-ovi a G-ovi nedůvěřoval (jak tito obžalovaní sami poznali) a s nimi se nepustil do vyličeného styku. Chtěl nepochybně jednati přímo s obžalo-

vaným L-em, jež právě ke schůzce pozval. Nedošlo tedy k dokonání zamýšleného a započatého činu pro překážku na vůli obžalovaných nezávislou a náležitosti pokusu jsou dány. O pouhé zamýšlení zločinu bez provedení vnějšího činu, jaké má na mysli § 11 tr. zák., ani o pouhé beztrestné přípravné jednání už nešlo, když obžalovaní ve své činnosti zašli tak daleko, že se přiblížili téměř úplně k dokonání činu, jenž by byl býval uskutečněn dorozuměním se s Maxem K-em.

Důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. spatřují všichni tři obžalovaní v tom, že napadený rozsudek opomenul zjistiti konkrétní okolnosti, které měly býti vyzvídány a vyzrazovány neb aspoň skutečnosti, z nichž by bylo lze souditi, že styk s cizím činitelem nebyl bezvýznamný a že i úmysl předpokládáný § 6 čís. 2 zák. na ochr. rep. měl býti uskutečněn. Pro naplnění skutkové podstaty zločinu vojenské zrady podle § 6 čís. 2 al. 3 zák. na ochr. rep. se však nevyžaduje zjištění konkrétních skutečností, jež mají býti vyzvídány (vyzrazeny), nýbrž stačí zcela všeobecné vyznačení vyzvědačského úkolu. Tím méně se to vyžaduje k pouhému pokusu téhož zločinu. Nemusil proto nalézací soud zjišťovati konkrétní skutečnosti, jež měly býti předmětem zamýšleného vyzvědačství, stačí, že z posudku vojenských znalců zjistil řadu opatření a předmětů, jež mohly býti v tomto případě vyzvídány, ač mají zůstatí pro obranu republiky utajeny. Napadený rozsudek pak správně usoudil z celé řady skutečností, že obžalovaní zamýšleli navázati s Maxem K-em styk a při tom převzítí na se vyzvědačský úkol (všeobecný). Je tu nejen okolnost, že Max K. sám koná špionážní službu proti republice, nýbrž i že obžalovaný L., ač to věděl, vyslal za K-em druhé obžalované, že ti, ač to rovněž věděli, podnikli k němu dlouhou cestu, že všichni tři byli agilní členové organisace, jež sleduje protistátní účely, že jednali při cestě do Nisy velmi opatrně, že jiných styků s K-em ani společných zájmů neměli a z části i obsah rozmluvy s K-em vedené. Z těchto skutečností právem byl učiněn napadeným rozsudkem závěr, že šlo o pokus styku, jenž měl sledovati účel podle § 6 čís. 2 zák. na ochr. rep. Neplyne z toho snad jen — jak obžalovaný K. má za to —, že obžalovaní chtěli pouze vypátrati, kdo psal L-ovi dopis a oč šlo. Sama cesta do Nisy a rozmluva s K-em, tudíž i návod k ní by arci o sobě nebyly trestné; trestnými je činí správně dovozená subjektivní stránka, že vyslání na cestu a cesta i rozmluva byly podniknuty k navázání styků s cizím zpravodajským činitelem k uvedenému účelu. Poněvadž je tu s dostatek okolností, z nichž se tento účel obžalovanými zamýšlený nutně podává, je nerozhodno, že v dopise K-ově nebylo o vojenské zradě přímé zmínky. Chování obžalovaných po zájezdu do Nisy, že totiž se obžalovaný G. netajil před vrchním četnickým strážmistrem N-em a obžalovaný K. před štábním četnickým strážmistrem P-em o věci, nijak onu subjektivní stránku činu nevyklučuje. Nehledě k okolnosti, že obžalovaný G. jen na otázku vrchního strážmistra N-a o setkání s Maxem K-em v Nise učinil sdělení, nevěda, co mu bylo o věci známo, je zdůrazniti, že obžalovaní netajili sice pouhý vnější skutek, ale o účelu cesty a rozmluvy s K-em nikomu nic nesdělili. Ani ze skutečnosti (ostatně

soudem nezjištěné), že obžalovaný K. řekl strážmistru P-ovi, že Max K. je falot, neplyne, že obžalovaní neměli úmysl předpokládaný § 6 čís. 2 zák. na ochr. rep. Vyjádřením tím mohl se obžalovaný K. před četnictvem snažiti dodatí svému jednání zdání bezvýznamnosti a nezávažnosti. Nemusel se jí proto jako nerozhodnou napadený rozsudek ani zabývati. Okolnost, že Max K. znal osobně jen obžalovaného K-a a obrátil se na obžalovaného L-a, též nenasvědčuje správnosti mínění zmatečných stížností obžalovaných, že šlo o pouhé bezvýznamné jednání, neboť vyzvědači prý se obracejí se svými nabídkami jen na osoby důvěrně známé. V tomto směru správně poukazuje napadený rozsudek k tomu, že obžalovaný L. byl dříve předsedou místní skupiny německé národně-sociální strany dělnické ve Vidnavě, že to Max K. věděl a právě proto ho považoval za hodna důvěry. Pokud zmateční stížnost tvrdí, že Max K. byl vyzvědačsky činný nejen proti Československé republice, ale i proti Německu, že si jen opatřil nátěr politického delikventa, by se v Německu udržel a pod., jde o okolnosti nezjištěné a nové, k nimž při rozhodování o hmotněprávním zmatku vůbec v řízení opravném nelze hleděti.

Obžalovaný Josef G., odsouzený též pro přečin sdružování státu nepřátelského podle § 17 zák. na ochr. rep., namítá co do tohoto přečinu s hmotněprávního stanoviska (§ 281 čís. 9 a) tr. ř.), že v pouhém fotografování slavnostního průvodu německé nacionálně-sociální strany dělnické v Nise nelze shledati styk a zúčastnění se činnosti oné strany, jak je má na mysli § 17 zák. na ochr. rep. Napadený rozsudek však nezjistil, že obžalovaný G. pouze fotografoval slavnostní průvod jmenované strany a jiné scény její slavnosti dne 1. května 1933 (upevňování vlajek, pozdrav úderníků), nýbrž i že se stýkal s činovníky oné strany v Německu, zvláště že navštívil i jejich slavnost a že si pořídil fotografie té slavnosti za účelem propagace jejich snah. Z té okolnosti, že obžalovaný je nadšeným stoupencem strany DNSAP, která má stejné cíle jako německá strana NSDAP, nutno dovoditi, že obžalovaný, bydlící v pohraničí, znal podvrtné snahy této strany, směřující proti územní celistvosti a tím i proti ústavní jednotnosti státu československého, což ostatně ani není zmateční stížností napadeno. Slavnost, onou stranou dne 1. května 1933 v Nise pořádaná, jako každá slavnost politické organizace v tento den jistě dávala výraz politickému programu strany a to v pohraničním území bezpochybně též se zřetelem k irredentistickým snahám strany o sloučení všech Němců ve Třetí říši. Účastnění se takové slavnosti zdejším nadšeným stoupencem jejich snah je proto považovati za zúčastnění se na činnosti strany a za styk s ní ve vztahu na její politický cíl, ústavní jednotnosti Čsl. republiky nepřátelský. Ježto německou nacionálně-sociální stranu dělnickou vzhledem k tomu, že se vymyká kontrole a ingerenci našich úřadů, je pro tuzemsko považovati za tajnou a obžalovaný věda o jejím účelu se její činnosti zúčastnil a s ní stýkal, jsou dány v jeho zjištěném skutku všechny složky skutkové podstaty přečinu sdružení státu nepřátelského podle § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep. Právem jej proto napadený rozsudek v prokázaném ději shledal. Vzhledem k tomu, netřeba se zabývati námitkami, že fotografovati lze slav-

nosti, i když fotografující nesouhlasí s ideou organizace slavnost pořadající. Netrpí proto napadený rozsudek, pokud jde o pokus zločinu vojenské zrady a o přečin sdružování státu nepřátelského zmaikem podle § 281 č. 9 a) tr. ř.

Provádějíc důvod zmatečnosti podle § 281 č. 9 b) tr. ř. tvrdí obžalovaný Josef G., že je pro účinnou lítost ve smyslu § 27 zák. na ochr. rep. beztrestný, ježto cestu do Nisy brzy po jejím vykonání oznámil vrchnímu četnickému strážmistru N-ovi, jemuž sdělil i podstatný obsah rozmluvy s Maxem K-em. Detailně vše úřadu oznámiti prý nebyl povinen, naopak úřad se měl tázati na okolnosti, jež považoval za podstatné. Když tak neučinil úřad, nemůže podle stížnosti za to pykat obžalovaný, jenž ani není povinen oznámiti více, než co podle svého vědomí a svědomí sám spáchal. Námitka tato není však provedena způsobem, jež pro provádění hmotněprávních důvodů zmatečnosti nařizuje ustanovení § 288-II č. 3 tr. ř. Stěžovatel nehledí tu jednak ke zjištění nalézacího soudu, že vrchní strážmistr N. podle sdělení G-ova o cestě do Nisy už věděl a že obžalovaný pravý účel mu zatajil, takže pravou podstatu činu, totiž chystané spolčení k vojenské zradě, mu neoznámil. A právě tato zjištění jsou důležitá pro posouzení, zda obžalovaný je pro účinnou lítost beztrestný, neboť kusé oznámení činu, při němž je zamlčena jeho podstata, činící jej právě trestným, nemůže přivoditi beztrestnost pachatelovu. Aby nastala pro obžalovaného beztrestnost následkem účinné lítosti, byl by musel obžalovaný úřadu sdělit aspoň tolik, aby úřad mohl z toho poznati, že jde o trestnou činnost zmíněnou v § 27 zák. na ochr. rep. Sdělil-li obžalovaný úřadu jen tolik, že ten nemohl z jeho oznámení seznati jednání spadající pod některé z ustanovení citovaných v § 27 zák. na ochr. rep. a tedy ani neměl podnětu k dalším otázkám, nemůže se dovolávati beztrestnosti. Když tedy zmateční stížnost nehledí ke zjištění, že obžalovaný zamlčel účel cesty do Nisy a tím i sám trestný čin, není v této části zmateční stížnost jeho provedena po zákonu.

Rovněž obžalovaný Josef K. je názoru, že se stal beztrestným, když od dokonání činu dobrovolně upustil, což prý je zřejmo z toho, že štábnímu strážmistru P-ovi věc oznámil a sdělil mu výstrahu, již obdržel od Maxe K-a, jež nazval falotem. Konečně má stěžovatel za to, že první soud nesprávně vykládá ustanovení § 27 zák. na ochr. rep. v závěru, že oznámení obžalovaného nemá účinku v § 27 cit. zák. naznačeného, ježto se týkalo soukromé záležitosti četníkovy a nebylo vše v oznámení činu vyličeeno podrobně. Citovaný předpis žádá podle zmateční stížnosti toliko, aby případ byl oznámen a úřad si jej mohl vyšetřiti. Zmateční stížnosti však tu nelze přisvědčiti. O dobrovolné upuštění od pokusu podle § 8 tr. zák. v tomto případě nešlo, ježto k navázání styku s vyzvědačem Maxem K-em, sledujícího účel v § 6 č. 2 zák. na ochr. rep. vytčený, a tím k úplnému dokonání činu nedošlo pro nedůvěru K-ovu, tedy z příčiny na vůli obžalovaného nezávislé. Pokud pak jde o účinnou lítost ve smyslu § 27-I zák. na ochr. rep., vyžaduje se též dobrovolné upuštění od činu. Na to nelze však usuzovati ani z toho, že obžalovaný

sdělil strážmistru P-ovi něco, co s vojenskou zradou nemělo nic společného. V těchto částech je tedy zmateční stížnost obžalovaného Josefa K-a bezdůvodná. Pokud pak se stěžovatel domáhá beztrestnosti pro oznámení činu úřadu, nepřihlíží ke zjištění, že obžalovaný čin oznámil štábnímu strážmistru P-ovi (nezávažno, zda soukromě či úředně) jen kuse a to tak, že tento nenabyl pravé představy o věci, že mu vlastně sdělil jen vykonanou cestu do Nisy a nařčení P-a K-em, nikoliv však i účel cesty, bez něhož by tu vůbec nešlo o trestný čin. Neprovádí proto zmíněný stěžovatel v této poslední části zmateční stížnost způsobem předepsaným v § 288-II čís. 3 tr. ř. Netřeba se jí proto v celém dalším jejím obsahu zabývat.

Čís. 5146.

Zákon na ochranu republiky stíhá v § 6 čís. 2 každou činnost pachatelovu, nesoucí se podle jeho úmyslu k tomu, by si zjednal znalost vojenského tajemství, nežádá však, by nastal skutečně výsledek takové činnosti (skutečné poškození republiky).

Byl-li si obžalovaný vědom, že opatřuje pro cizí moc skutečnosti a t. d. rázu v § 6 čís. 2 odst. 2 a 3 zák. na ochr. rep. míněného, a přes toto vědomí vyzvídal ony skutečnosti a t. d., aby je cizí moci vyrazil, je tím prokázán zlý úmysl i v § 1 tr. zák. i v § 6 zák. na ochr. rep. předpokládány.

Pojmy: »cizí činitel«, »spolčení a spojení«, »osobní známost«, »vejítí ve styk«, »cizí moc a cizí činitel«.

Spolupachatelství zločinu § 6 zák. na ochr. rep.

S hlediska skutkové podstaty § 12 čís. 1 odst. 2 zák. na ochr. rep. stačí, že se vědomost o trestném činu týká objektivních znaků trestného činu, který je páchan nebo chystán.

Pro beztrestnost zločinu § 6 čís. 2 a 3 zák. na ochr. rep. pro účinnou lítost (§ 27 cit. zák.) je třeba učiniti oznámení úřadu; nestačí, doví-li se úřad o chystaném nebo páchaném zločinném podniku oklikou, třebaže z popudu osoby k oznámení povinné.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1934, Zm I 537/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 17. listopadu 1933, jímž byl uznáni vinnými: někteří zločinem vojenské zrady podle § 6 čís. 2, odst. 2 a 3 zákona na ochranu republiky, někteří zločinem neoznámení trestných podniků podle § 12 čís. 1, odst. 2 téhož zákona.

Z d ů v o d ů:

Rozboru při veřejném rodu byly vyhrazeny důvody zmatečnosti čís. 9 a), 9 b), 10 a 11 § 281 tr. ř.